

CSONTOS MÁRTA

A MINDENT ELFOGADÓ...

*Aszúsodik benned a félelem,
azt hiszed, minden rendben van
ebben a maszk nélküli hamis
ragyogásban...
elhomályosodnak az üzenetek,
csak falvédő szavak kínálják neked
a felmagasztosult szeretetet,
s azt hiszed, nincs már törvény,
nincs távolság, csak a felemelő
szabadság, egyenlőség, testvériség
eszméje, s te diktárod a feltételeket.
Valami új 'big bang' teremtett
elfuserált világot az agyakban,
meddő lelkek botorkálnak
kopasz fenyők és magtalan virágok
között, a szél minden irányból fúj,
sötét lyukak vannak a csillagok helyén,
nincs már út fölfelé; Prométheusz halott,
folyondárok fogságába estek
gyermekarcú, jövőt hordozó angyalok.*

CSAPDÁBAN

„az ismétlések benne vannak a képletben
amit matematikailag sem lehetséges feloldani
mert át kéne születni valaki másba...”

(Finta Éva: Sorsképletek)

*Valami közös minden létezésben,
szokások igájában fojt a muszáj;
nem a te hibád, nem tehetsz róla,
képletbe zártad magad – önkínzásra.*

*Ébredés és álomba zuhanás között
azt hiszed, feltörök minden burok,
felszabadul a csonthéjú elhatározás,
elméd zsilipjeit megnyitja a változás.
Él benned a tudat, hogy erős vagy
a gyengék között, felkészíted magad,
s a végtelen tükrébe nézve, belesimulsz
a halhatatlanságba.*

*Mindig más válaszra vársz, nem veszed
észre, rosszul kérdezel, minden átrendezési
kísérletben megmarad az eredeti sorrend.*

*Mindig más virágot ígér a tavasz,
a kezekben mégis nem marad más; csak a gaz.
Már beléd nőttek az ismétlések, működik
az összeköttetés, s te sírva szakítanád
szét a szálakat, felszabadítanád
a csapdába rekedt szabadságot,
átrendeznéd a területet.*

*Végül belátod, csak az lehetsz mindig, aki
voltál, beleszületél önmagadba,
nincs metamorfózis, egó-magodba zárulsz,
neked újjászületni nem lehet, át kell
élned ugyanazt, mint a sárba taposott,
teremtésből kizárt falevelek.*

KÁRPÁTALJAI KÉPESLAP 2022

*A tündérfa fűszeres illata égi szövöszéken
csillag bimbóba rejtezik, ott éli túl
a nyers, földi kalandokat, ott könnyebben
felejtí, miért zúgolódnak idelent a falevelek,
nem látja a hősök kezéből kiesett
fegyvereket, nem zavarják többé*

*arcokra festett hamis mosolyok,
ott várnak személyen-túli létbe rekesztve,
nem látják a távoli folyókba csordogáló
vérpatakat.*

*A sarjadó tavaszi fű ágaskodó kanócai,
mint temetői gyertyák olvadnak a fényben,
a virágok tépetten hevernek a csatatéren,
a lehajtott fejekben valaki megkondítja
a temetésre hívó harangnyelveket.*

*a megfélemlített térben nem hallatszik
a béke sztratoszférákon áttörő
örömmódája....marad a süket csend.*

*A megoldást sürgetők nem látszanak
a nagy világalbumban; üres a képkeret.*

*A csatatéren hajlott hátú gyerekek
sorfala, középén agonizál a legyengült szeretet.*

